

El Diacrític | | Actualitzat el 11/04/2018 a les 18:25

Visca els CDR! Tu ets el terrorista

Jordi Matí Font apel·la a la seva condició de filòleg en aquesta carta al ministre Zoido per deixar-li clar el significat de la paraula «terrorisme» | «A l'Estat espanyol, en aquest escolament de les paraules cap al no-res i el no-sentit que vivim cada dia, qualsevol cosa pot ser considerada «violència» per un policia o per un jutge (éssers sagrats a Espanya com les vaques ho són a la Índia)»

Concentració de suport a Vic a les persones dels CDR detingudes aquest dimarts | Steve Cedar

Avui, 10 d'abril de 2018, el feixisme postmodern a l'Estat espanyol ha fet una passa més en la seva concreció en el panorama polític i cultural del segon decenni del segle XXI. Després de les detencions de tot un Govern autonòmic que va intentar fer possible les condicions legals mínimes per fer un referèndum d'autodeterminació, després de perseguir judicialment més de mil persones per temes relacionats amb el referèndum de l'1 d'octubre i les vagues generals del 3 d'octubre i 8 de novembre, després de perseguir qui canta contra el feixisme que ve i els rastres del que encara queda en forma de monarquia, després d'inventar-se delictes i aplicar-ne alguns que tot i tipificats com a tals neguen drets fonamentals i bàsics, després d'intentar-ho tot per tancar a la presó twittaires, titellaires, pallassos, rapers i qualsevol que no es plegui a les seves mentides, després d'estendre i ampliar els significats del concepte «delicte d'odi» a qui demanava que els violents marxessin («Police go home»), després d'acusar i perseguir mestres i professors acusant-los d'adoctrinament per fer debats a classe i fomentar l'esperit crític... Avui, la Guardia Civil ha acusat de «terrorisme» i «rebel·lió» diversos membres dels Comitès de Defensa de la República, els CDR, i n'ha detinguts alguns amb l'ajuda dels Mossos d'Esquadra. Una abraçada a totes les detingudes.

He mostrat unes quantes vegades, en diversos articles, la meva consideració, suport i admiració, pels CDR, uns comitès que ni tenen líders ni els calen, ni tenen estructura piramidal ni els cal, ni utilitzen la violència ni els cal. I em vull aturar en aquest darrer tema, el de la violència. Els CDR no utilitzen la violència perquè violència no és aixecar les barreres d'un peatge, ni ho és participar en una vaga general, ni ho és fer una xocolatada, ni ho és desapuntar-se del capitalisme, ni ho és debatre sobre model educatiu, ni ho és concentrar-se per demanar l'alliberament dels presos polítics, ni ho és fer calçotades o dinars populars, ni ho és reunir-se al carrer, ni ho és tallar carreteres, ni ho és fer concerts, ni ho és res de tot això en una democràcia

capitalista liberal, que se suposa que és el que és Espanya.

A l'Estat espanyol, en aquest escolament de les paraules cap al no-res i el no-sentit que vivim cada dia, qualsevol cosa pot ser considerada «violència» per un policia o per un jutge (éssers sagrats a Espanya com les vaques ho són a la Índia) i, si és «violència», qualsevol d'ells pot considerar que és «terrorisme», perquè posats a dir-la diguem-la ben grossa, no? I si a obrir la barrera d'un peatge algú li diu «terrorisme», podem riure per l'evident manipulació de les paraules, però no ho hem de fer en cap cas, perquè l'Estat espanyol ha desenvolupat unes pràctiques «antiterroristes» que es basen en la tortura, per exemple (no ho dic jo, sinó persones tan centrades com Theo Van Boven, relator de l'ONU per a la tortura que en el seu informe de 2004 deia que «les pràctiques de tortura o tracte cruel, inhumà o degradant es continuen donant a Espanya») i en la impunitat dels torturadors (per exemple, Sánchez Corbi, un torturador indultat per Aznar avui director de la Unitat Central Operativa (UCO), l'òrgan central de la Guàrdia Civil quan actua com a policia judicial).

No vull dir en cap cas que haguem ni de retrocedir, ni de deixar de defensar la república guanyada l'1 i el 3 d'octubre a les urnes i al carrer, ni abandonar els carrers que dèiem i diem que seran sempre nostres, de totes i tots. Ni molt menys. Sí que vull dir que cal tenir ben clar que l'únic bàndol (perquè n'hi ha i són molt diferents) que fins ara ha utilitzat la violència és el de l'Estat (més de mil persones ferides per policies nacionals o guàrdia civils l'1 d'octubre i 130 casos de violència feixista espanyolista des d'aleshores, tots impunes).

Davant de la seva violència i de les seves acusacions de violència no hem de perdre mai, en cap cas, els nervis ni la calma. Si en alguna cosa els guanyarem sempre serà en l'espai que va de la seva violència a la nostra no-violència. Des del nostre costat, mai ningú pot ni ha d'utilitzar-la contra altres persones, i sabem que ells ho han fet i ho continuarem fent, però si claudiquem davant la negació a utilitzar violència que alguns ens imposem, és clar que la violència de l'Estat, desfermada i ja no de forma delegada en l'extrema dreta només, anirà a ferir i matar. És l'únic que saben fer.

L'Estat espanyol és un estat irreformable perquè la violència i la seva glorificació en són una de les bases ideològiques constitutives. Passa a molts altres llocs, però no a tot arreu d'aquesta manera. I qui en defensa la seva unitat com a sagrada, qui no vol sentir a parlar d'altres maneres de ser, de pensar, de viure o de decidir, no acceptarà mai cap canvi sense utilitzar la violència per aturar-lo, ja sigui aquesta militar, policial o delegada en l'extrema dreta.

Això és l'Espanya del 2018.

Aquest és l'Estat que combat amb l'únic argument de la violència justificada per lleis injustes (a nivell polític, policial i judicial) la no-violència dels CDR, un model de desobediència civil que defuig el militarisme i la violència contra les persones.

Aquest és l'indret del món on la densa xarxa de relacions entre feixisme, cossos policials, judicatura i polítics del poder fa impossible res que s'assembli a les democràcies capitalistes que ens envolten, que no són en cap cas el meu model, però que són molt millors per viure-hi.

Aquest és l'indret del món on (tal com a l'Espanya de l'est, altrament dita Turquia), s'està implantant un model de democràcia autoritària que apunta cap a un feixisme modernitzat, postmodern si voleu, en el qual les aparences democràtiques i de separació de poders no tenen res a veure amb una realitat absolutament autoritària, censora, violenta i al servei, com sempre, de les classes dominants.

Per tant, davant les acusacions de «terrorisme» fetes contra els CDR, crec que el just és que recordi al ministre de l'Interior -que és qui mana en aquest tema-, com a filòleg que sóc què vol dir «terrorisme». No ho faig des de l'opinió personal sinó des de l'autoritat lingüística del Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, una autoritat que fa riure a un autoritari com ell però que diu que

«terrorisme» és un «Moviment polític que utilitza el terror basat en la violència com a eina de pressió».

Ja saps tu, ministre, perquè no ets ximple sinó molt llest, que aquí de violència per part dels CDR no n'hi ha hagut ni n'hi haurà i menys encara de «terror basat en la violència». El terror aquí el provoquen les teves ordres i ets tu i els teus qui l'utilitza i l'ha utilitzat, avui i l'1 d'octubre, perquè «terror» és, també segons l'IEC, la «Por extrema, que fa tremolar» o una «Actuació política que fa un ús arbitrari i indiscriminat de la violència física». I d'aquí ve el títol de l'article. I si no t'agrada, ministre, empresona els membres de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, tot i que t'asseguro que tampoc et quedaràs tranquil ni en pau, perquè som moltes les que hem decidit ser lliures i exercir, com a mínim d'éssers humans. I pensar. I dir. I fer. I no deixar-nos enredar ni per tu ni per ningú.